

Δουλεύοντας στο αμπέλι (Ματθ. 21. 32-43) (αρχιμανδρίτης π. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Στα πρώτα αιτήματα της Κυριακής προσευχής, της προσευχής που ο Χριστός μας παρέδωσε να απευθύνουμε στον Πατέρα του, περιλαμβάνεται το «ελθέτω η βασιλεία σου». Με αυτά τα λόγια μας φώτισε να τον ζητάμε να έλθει και να γίνει κύριος και βασιλέας όλης της ύπαρξης και της ζωής μας. Γι' αυτή τη βασιλεία ο Χριστός μίλησε επανειλημμένα στα κηρύγματά του χρησιμοποιώντας διάφορες παραβολές και εικόνες και φωτίζοντας κάθε φορά από διαφορετική οπτική γωνία την ομορφιά της και τη σχέση μας με αυτή. Σε όλες βέβαια τις εικόνες είναι ολοφάνερα δύο βασικά χαρακτηριστικά της: Πρώτο, το ότι είναι έκφραση της άπειρης αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο· και δεύτερο -συνέπεια του πρώτου- το ότι δεν επιβάλλεται τυραννικά στον άνθρωπο, αλλά προϋποθέτει την ελεύθερη αποδοχή του.

«Μικρόν εργασώμεθα»

Στη σημερινή παραβολή, τη βασιλεία που μας χαρίζει, την παρομοιάζει με ένα αμπέλι. Γι' αυτό το αμπέλι πρωτομίλησε ο Θεός στον προφήτη Ησαΐα: «Και τι δεν έκανα», λέει, «γι' αυτό το αμπέλι μου. Το έφραξα, το όργωσα, το φύτεψα, του έχτισα πύργο, του έφτιαξα πατητήρι» (5,2). Δεν άφησε σε μας βαριές δουλειές. «Μικρόν ημίν κατέλιπε», λέει ο ιερός Χρυσόστομος. Και ο «ελαφρός ζυγός» που μας ανέθεσε είναι «το επιμελείσθαι των όντων και διαφυλάξαι τα δοθέντα». Το χρέος μας ήταν η επιμέλεια και η διαφύλαξη του αμπελώνα, ώστε στον κατάλληλο καιρό να αποδώσει καρπούς.

Μετά, ο κύριος του αμπελώνα «απεδήμησε». Δεν κάθησε σαν αυστηρός επιστάτης κρατώντας βούρδουλα και «παραπόδας επάγων τας τιμωρίας», οσάκις μας έβλεπε να τεμπελιάζουμε ή να κάνουμε ζημιές στο αμπέλι του με την αμέλειά μας. «Απεδήμησε» σημαίνει «μακροθύμησε», ερμηνεύει ο Χρυσορρήμων. Έδειξε την πολλή του μακροθυμία και τον απέραντο σεβασμό στην ελευθερία μας. Αυτό είναι το μεγαλείο της αγάπης του και της τιμής του προς τους εργάτες του αμπελώνα. Μας τίμησε δίνοντάς μας τη δυνατότητα να απολαύσουμε τη χαρά και τη «νηφάλια μέθη» από τα «σταφύλια» της βασιλείας του· αλλά όχι τελείως δωρεάν. Μας κάλεσε να συνεργαστούμε, καταθέτοντας ελεύθερα και τον κόπο της δικής

μας φροντίδας και επιμέλειας, δηλαδή την υπακοή μας στο θέλημά του.

Αγκάθια αντί για σταφύλια

Όταν όμως ήρθε η ώρα του τρύγου και έστειλε τους δούλους του για να λάβουν τους καρπούς, διαπίστωσε -όπως με πίκρα λέει στον προφήτη Ησαΐα - ότι το αμπέλι του αντί για σταφύλια έβγαλε αγκάθια. Και ο Χριστός με την παραβολή φανερώνει ότι τα «αγκάθια» δεν ήταν απλώς η αμέλεια και η παρακοή του περιούσιου λαού του στις εντολές του, αλλά και η τελείως αδικαιολόγητη αγανάκτηση και το μίσος τους κατά των απεσταλμένων του προφητών, που έφτασε σε βαθμό άλλους να δείρουν και άλλους να σκοτώσουν. Ξανάστειλε ο Κύριος προφήτες και διδασκάλους για να αφυπνίσουν τον λαό του, αλλά και σ' αυτούς έκαναν τα ίδια. Στο τέλος, τους έστειλε τον υιό του με την ελπίδα να τον ντραπούν και να συνέλθουν. Και αυτοί, νομίζοντας ότι ήταν ευκαιρία να αποκτήσουν πλήρη κυριότητα στο αμπέλι, σκότωσαν και τον κληρονόμο.

Ο Χριστός, λέγοντας την παραβολή αυτή λίγο καιρό πριν από το πάθος του, προσπαθεί να κάνει τους Ιουδαίους να συνειδητοποιήσουν ότι αυτοί είναι οι κακοί εργάτες του αμπελώνα του· και ότι Αυτός είναι ο απεσταλμένος Υιός του Κυρίου του αμπελώνα. Η παραβολή βέβαια δεν απευθύνεται μόνο στους τότε «επίδοξους» σταυρωτές του Χριστού αλλά και σε κάθε άνθρωπο, που νομίζει ότι βγάζοντας τον Θεό από τη ζωή του θα την χαρεί καλύτερα και πιο ελεύθερα.

Η απάτη της αθείας

Σε κάποιο θεατρικό έργο, ο κεντρικός ήρωας ξεσπάει στην πιο εωσφορική

εξαγγελία εκθρόνισης του Θεού και θεοποίησης του ανθρώπου. Το παρακάτω ξέσπασμα θα μπορούσε να είναι το «σύμβολο της πίστεως» του αυτοθεοποιημένου ανθρώπου: «Εγώ υπάρχω... μόνος εγώ. Βλέπεις αυτό το κενό πάνω από τα κεφάλια μας; Είναι ο Θεός. Αυτό το φάγωμα στην πόρτα; Είναι ο Θεός. Η απουσία, είναι ο Θεός. Η μοναξιά των ανθρώπων, αυτό είναι Θεός. Όλο αυτό τον καιρό δεν υπήρχα, παρά μόνον εγώ. Εγώ μόνος μου βρήκα το καλό. Εγώ αποφάσισα το κακό. Εγώ σήμερα κατηγορώ τον εαυτό μου, και εγώ μόνος μου μπορώ να τον συγχωρήσω. Εγώ, ο άνθρωπος. Αν ο Θεός υπάρχει, ο άνθρωπος είναι μηδέν. Αλλά δεν υπάρχει Θεός. Χαρά. Δάκρυα χαράς. Αλληλούια. Δεν υπάρχει Θεός».

Η κατάληξη αυτού του θεατρικού μας θυμίζει το γνωστό αθεϊστικό σύνθημα, που είχε κατευθύνει επίμονα σύγχρονος «κήρυκας» της αθείας, και το είχαν βάλει στα λεωφορεία της Αγγλίας: «Ο Θεός πιθανότατα δεν υπάρχει. Επομένως, σταμάτα να ανησυχείς και απόλαυσε τη ζωή σου».

Ο Χριστός στο τέλος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής απαντάει σ' αυτές τις κενολόγους διακηρύξεις λέγοντας: «Μην πάτε να χτίσετε την ευτυχία σας χωρίς Εμένα. Εγώ είμαι το αγκωνάρι της αληθινής ζωής και της γνήσιας χαράς σας. Όποιος με πετάει από τη ζωή του, δεν αδικεί εμένα αλλά τον εαυτό του». Τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή ψάλλουμε το ιδιόμελο: «Ο τον αμπελώνα φύτευσας και τους εργάτας κάλεσας εγγύς υπάρχει Σωτήρ». Ο Κύριος του αμπελώνα είναι πολύ κοντά μας. Έρχεται για να μας σώσει και να μας κάνει υιούς και συγκληρονόμους του. Γι' αυτό κι εμείς «μικρόν εργασάμενοι, κομισώμεθα το της ψυχής έλεος».

πηγή: www.agiazoni.gr